

Skyhimmel syntes ham et yndigt Billede paa Fred og rolig Lykke. Han kunde øjne selve Kyndløse By og den slangebugtede Vej, ad hvilken han hin Aften var gaaet sammen med Frøken Ragnhild, — ja med en lille Hjertebanken opdagede han ogsaa Taget paa Doktor Hassings Villa, der laa fornemt indesluttet i sin store Have.

Egentlig undrede det ham, at han ikke en eneste Gang havde mødt Frøken Tønnesen, da hun dog sikkert endnu var her paa Egnen. Han vidste, at Folk havde set hende køre omkring med Doktoren, naar denne var ude i Sygebesøg, — og han havde ingenlunde gjort sig Umage for at undgaa hende. Skønt han ikke var sig det fuldt bevidst, havde det tvertimod baade paa denne og den foregaaende Dag været en medvirkende Aarsag til hans Vandringer ud til Mosekærshusene, at Kørevejen til Kyndløse gik i en Bue nedenom Rævebakkerne.

Langt ude over den fjerne, mørke Skovkrans var Himlen bleven klar og blaa. Hvide, solbelyste Skybjerge løftede sig hist og her over Horisonten og sank langsomt ned igen. Af Trang til at frigøre sig for alt det, der tyngede ham, lod han sig rive hen af dette Syn og stod en Stund fortabt i ubestemte Drømmerier. Det var for ham som at se et luftigt Skønhedsrige stige straalende op af et Mørkets Dyb og atter svinde hen. Det var som at se koglende Skikkelser vinke og forsvinde . . . eller som i Drømme at høre fjerne Stemmer kalde og sagne dø hen. Hvorfor sørge? syntes de at sige. Hvorfor slæbe sig træt paa andres Byrde? Kast din tunge Pilgrimsstav og kom herud, hvor Glæden bor højt over Skyen og Jammeren skjuler sig i de mørke Dale. Kom herud, hvor Livet er en festlig Hvile omkring sprudlende Kilder og Dans paa grønne Enge . . .

Han vaagnede med et Ryk. Og saa flygtige havde hans Drømme været, at de svandt bort af hans Erindring, i samme Øjeblik han vaagnede til Bevidsthed.